

act i

เจ้าชายแห่งเกาะใหญ่

(Prince of the Great Island)

เรื่องที่เกิดขึ้นคงทำให้เหล่าข้าราชการไม่ชอบฉัน ไม่สิ
คนพวกนี้ไม่เคยชอบฉันเลยต่างหาก

แหงละ คนในวังจะชอบผู้ที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสมกับตำแหน่งเจ้าชายไปทำไม แต่ในเมื่อฉันเลือกเกิดไม่ได้ ฉันเองก็ห้ามพฤติกรรมรักสนุกชอบสังสรรค์ดัดจริตไปวัน ๆ โดยธรรมชาติไม่ได้เช่นกัน ชีวิตเป็นของฉัน และฉันก็เป็นแค่ลูกชายคนเล็ก ไม่ใช่เจ้าชายรัชทายาทเสียหน่อย ในเมื่อบัลลังก์แห่งราชวงศ์สิงหดาลัดไม่มีวันตกถึงฉัน ฉันก็ไม่จำเป็นต้องรักษาภาพลักษณ์ให้ดีพร้อมเพื่อป็นขึ้นไบนึงมัน ฉันไม่เคยคิดฝันว่าจะเป็นประมุขอยู่แล้ว วิธีการปกครองไม่เข้ากับคนอย่างฉันเท่าไร จะว่ายังไงดี... ฉันไม่ใช่คนหน้าเครียดซีเรียสตลอดเวลา ขอฟุดตรง ๆ เลยแล้วกันว่าฉันถนัดกับการตัดريبันในพิธีเปิดอาคารหรืออะไรสักอย่าง มากกว่าที่จะคอยให้คำแนะนำหรือเซ็นเอกสารแก่นายกรัฐมนตรี

เวลานี้สื่อทุกแขนงทำข่าวฉันเป็นว่าเล่น บนหน้าหนังสือพิมพ์

ทุกฉบับจะตีพิมพ์ภาพถ่ายของฉันเป็นหน้าแรก พร้อมกับแปะข้อความประมาณว่า ‘เจ้าชายผู้รักสนุก (ตามเคย?)’ หรือไม่ก็เป็น ‘เจ้าชาย... ที่ใครก็ขวางไม่ได้!’ มีฉบับหนึ่งพิมพ์ข้อความตัวหนาว่า ‘พระองค์คือเจ้าชายของเรา’ ไม่มีเครื่องหมายตกใจ... ไม่มีเครื่องหมายคำถาม... เหมือนต้องการให้คนอ่านตัดสินใจเอาเองจากประโยคข้างต้นว่าควรรู้สึกยังไง แต่ฉันกลับมองว่ามันน่าขงลูกมากกว่าฉบับอื่น และพวกเขายังเลือกรูปที่ฉันโดนแอบถ่ายตอนเดินเข้าบ้านเพื่อนซึ่งเป็นเจ้าของวันเกิด แสงแฟลชทำให้ดวงตาของฉันเป็นสีแดง ให้ความรู้สึกเหมือนว่าฉันเป็นปีศาจจิ้งจะกินเลือดกินเนื้อใครก็ตามที่กำลังอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น

เฮ้อ ฉันบอกแล้ว... ฉันบอกทุกคนแล้ว! ว่าฉันจะไปร่วมงานวันเกิดสุเมธเพื่อนสนิท แล้วมาว่า... ไม่สิ แล้วสมเด็จพระราชินีนาถเทเรซา ปาวรติที่ 3¹ ก็พระราชทานอนุญาต หากการกระทำของฉันมันเป็นเรื่องขัดคำสั่งก็ว่าไปอย่าง แต่นี่ทุกอย่างอยู่ในพระเนตรพระกรรณ แหม... ใครมันจะไปคิดว่าจะมีคนอุทริภิกษาเสพติดมาในงานวันเกิด โชคดีที่เป็นแค่กัญชา จริงอยู่ว่าข้อหาครอบครองกัญชาอาจเป็นโทษสถานเบาที่สุดในบรรดาเสพติด แต่ทุกคนก็มองว่ามันส่งผลต่อภาพลักษณ์ของฉันอยู่ดี ความจริงฉันไม่ได้จะต้องมันหรอก แคंबังเอิญติดอยู่ในภาพถ่ายของคนในงาน ซึ่งมีกลุ่มผู้ชายกำลังพันลำอย่างสนุกสนานพร้อมโบหน้ายิ้มแยมตาแยมอยู่ด้านหลัง ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนถ่าย แต่ภาพนั้นถูกส่งให้สำนักข่าว เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เจตนาดี คนสมัยนี้ก็ตาดีกันจังเลยนะ เอาเถอะ ก็ยังดีที่พวกเขาไม่เห็นว่ฉันได้เผลอไปจูบกับใคร

¹ ภาษาอังกฤษ : Queen Teresa Pavarati III

สุเมธใช้โอกาสในวันเกิดของตัวเองสารภาพรักฉัน ที่แรกฉันคิดว่าเขาคำ แต่เมื่อเห็นสายตาสงบจริงจังฉันก็เริ่มรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล ติดตรงที่ฉันรักสุเมธไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด! ไม่ใช่เพราะว่าเป็นเจ้าชาย ‘รักต่างสถานะ เป็นไปไม่ได้ ฮือ ๆ ๆ’... อะไรทำนองนั้นหรอก เรื่องนั้นฉันไม่สนด้วยซ้ำ แต่ฉันจะรักคนที่เห็นหน้ากันมาตั้งแต่สามขวบได้ยังไง ฉันยังไม่เข้าใจเลย ฉันนึกว่าเราเป็นแค่เพื่อนกันมาโดยตลอด หรือไม่ก็เป็นแค่พี่น้อง เราทั้งสองรู้จักกันมานาน เห็นทุกซอกมุมของกันและกันทะลุปรุโปร่ง (ฉันหมายถึงอย่างนั้นจริง ๆ) และตลอดเวลาที่ผ่านมามีฉันเห็นสุเมธเปลี่ยนคู่มาเป็นสิบ เขาไม่เคยแสดงที่ทาสใจฉันมาก่อนด้วยซ้ำ แน่่อนว่าฉันปฏิเสธไปแต่ก็ด้วยวิธีที่ละมุนละม่อมที่สุดเท่าที่จะทำได้ อ้างไปว่า ‘ฉันเห็นนายเป็นแค่พี่ชาย’ ฉันเสียใจที่เขาร้องไห้ แต่ถึงยังไงฉันก็มองว่ามันเป็นเรื่องไม่สมควรอยู่ดี ไม่ถูกต้องเอามาก ๆ หากเป็นก่อนนี้สักปีสองปีฉันอาจเก็บเอามาคิด แต่ก็ไม่น่าใจอยู่ดีว่าสุดท้ายจะตอบตกลงหรือเปล่า

สุเมธขอจูบฉันเป็นการอำลา ฉันยอมจูบ แต่ก็กำชับว่าเราจะเป็นยังเป็นเพื่อนกันเสมอ ฉันไม่ยอมให้มิตรภาพแสนยาวนานของเราต้องพังไม่มีชิ้นดีเพียงเพราะสิ่งไร้ค่าที่เรียกว่าความรักแน่ ไม่เอา! เราทั้งคู่มีค่ามากกว่านั้น แต่ถึงอย่างไรการจูบกับเขาก็ทำให้รู้ว่าฉันคิดถูก แม้งเป็นจูบที่ไม่ได้เรื่องเอาซะเลย

จากนั้นเราสองคนก็กลับไปสนุกกับปาร์ตี้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เห็นได้ชัดว่าสุเมธพยายามเลี้ยงฉันตลอดทั้งคืน ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะเก็บมาใส่ใจเพราะรู้ดีว่ามีช่างภาพเป็นร้อยคอยเก็บภาพอยู่นอกกำแพงบ้าน ต้องคอยระวังอยู่เสมอ สุดท้ายก็ต้องมาพังเพราะรูปหลุดกัญชา ขอบคุณพระเจ้าหรืออะไรก็ตามที่ส่งแบบ

ทดสอบมาให้ฉัน แอมเวรีแฮปปี้~

ฉันซึ่งจนหมดอารมณ์สนุก ก็เลยสะกิดองครักษ์ที่ซ่อนตัวอยู่ในงานเพื่อบอกว่าฉันต้องการจะกลับทันที พวกเขาพาฉันแหวกฝูงปาปารัชชีเพื่อไปขึ้นรถ ซึ่งคนเหล่านั้นจะเอารูปฉันในอริยาบถต่างๆ ไปขายแลกเงิน ฉันขยี้แฉียงคนพวกนั้นอยู่เสมอ แต่ก็เข้าใจได้ว่ามันคือช่องทางทำมาหากิน วิธีเดียวที่สามารถทำได้คือพยายามทำตัวให้หล่อเนียบ ดูดีในทุกสถานการณ์ จะได้ไม่มีภาพประหลาดตีพิมพ์ออกไปให้คนอื่นหัวเราะเยาะ

ฉันรู้เรื่องกระแสน้ำในเช้าวันรุ่งขึ้น เล่นเอาฉันนั่งซึมต่อหน้าจานอาหารเช้าที่กินไม่ลงสักคำ ฉับพลันก็มีโทรศัพท์เข้ามา ฝากแจ้งกับนางกำนัลของฉันว่าทางสำนักพระราชวังเปลี่ยนใจให้ฉันไปร่วมพิธีเปิดสภาฯ ทั้งที่การปรากฏตัวของฉันไม่ได้อยู่ในแผนนั้นตั้งแต่แรก

มาฆ่าเอาฉันตายแน่

“หม่อมฉันควรตามไปด้วยไหมพะคะ” **พ็ธรา** นางกำนัล
คนสนิทเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวพี่จะต้องมาขายขี้หน้าแทนเราเปล่าๆ”

เธอถอนสายบัวก่อนจะถอยออกไปยืนคอยส่งฉันขึ้นรถที่จะรับไปยังสนามบิน อย่างน้อยพ็ธรายังเป็นคนเดียวที่ไม่เคยแสดงท่าทีประหลาดกับฉัน... เท่าที่ฉันเข้าใจละนะ ไม่มีใครรู้หรือว่าลับหลังคนเราจะเป็นอย่างไร นั่นเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่สำนักพระราชวังปฏิเสธการขอถ่ายทำสารคดีของสำนักข่าวเสมอมา เชื่อเถอะว่าไม่มีใครอยากชมอริยาบถต่างๆ ในวันว่างของพวกเราหรอก

เนื่องจากฉันอาศัยอยู่ที่พระตำหนักฤดูหนาว ซึ่งตั้งอยู่บริเวณ

เหนือสุดของประเทศ การบินเป็นวิธีเดินทางไปยังเมืองหลวงที่สะดวกและรวดเร็วที่สุด พวกเขาจึงส่งเครื่องบินพระที่นั่งมารับฉันถึงสนามบิน ฉันกลิ่นน้ำลายเมื่อเห็นตราประจำราชวงศ์ติดหราอยู่บนลำเครื่อง มันเป็นรูปสิงห์สีขาวตกผลึกเหมือนดั่งคริสตัล ก็ถูกแล้ว... ดาลัด แปลว่า แก้ว หลายคนมองว่าสวย แต่สำหรับฉันแล้วมองว่าเป็นงานศิลปะที่แสนหดหู่ อย่างน้อยพวกเขาก็ควรจะเติมนิสันลงไปบ้าง บนตรานั้นมีแค่ดำ เทา ขาว ไร้ความสดใสจรรโลงใจ

เครื่องบินลำนี้กำลังจะพาฉันไปสู่บทลงโทษรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ฉันรู้ดี... นำแปลกที่ฉันรู้สึกว่าคุณเองไม่เคยมีความสำคัญต่อคนในราชวงศ์นี้ แต่เมื่อไรที่ได้ก่อความพลาดผิด แม้เพียงนิดเดียว... ฉันจะถูกหมายหัวก่อนใครเสมอ

เมื่อเครื่องบินลงจอดสนิท ฉันยังไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากเครื่อง จึงทำได้แค่เพียงนั่งรอเวลา ระหว่างที่พวกเขาต่างวิ่ง่วนวิหยาหากันอยู่นั้น ฉันชะเง้อออกไปนอกหน้าต่าง เห็นกองทัพนักข่าวและเหล่าข้าราชการบริพารที่กำลังยืนประชุมกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ฉันสงสัยว่าพวกเขากำลังหารือเรื่องอะไร แต่ไม่ทันไรประตูเครื่องบินก็เปิดออก มีคนขบวนหนึ่งวิ่งเรียงแถวกันเข้ามาในตัวเครื่อง พวกเขาจิกยิ้มเรียงคน

“เปล่งประกายพะยะคะเจ้าชาย”

นั่นคือคำทักทายของประเทศเรา ‘เปล่งประกาย’ คำโบราณที่หมายถึงสดใส เปล่งแสง แฝรัศมี เป็นคำเยินยอคู่สนทนาในแง่ดี มีความหมายแฝงว่าคุณดูสุขสบายดีจนต้องออกปากชื่นชม

ฉันเงยหน้ามองคนพูด เขาคือข้าราชการบริพารประจำตำแหน่งของฉันเอง ปกติแล้วเขาต้องอยู่ติดกับฉันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่เมื่อ

สองเดือนก่อนฉันสั่งให้เขาพักงานชั่วคราว เนื่องจากเวลานั้นไม่มีภารกิจสำคัญ ฉันสงสัยว่าทำไมเขาต้องมาคอยวิ่งตามเด็กอายุสิบเก้าที่ไม่เป็นไรเป็นพายุ ครึ่งหนึ่งฉันเห็นเขาทำหน้าเศร้าตอนที่ต้องยืนเฝ้าฉันดื่มไวน์ขณะกำลังนั่งตักเพื่อนชายสักคน เขาคงอึดอัด แต่ก็จ้องรักภักดีเกินกว่าจะวิ่งไปฟ้องใคร

ฉันยิ้มให้เขาเช่นกัน “เปล่งประกาย นที”

นทีขิดเท้าพร้อมก้มศีรษะเป็นการทำความเคารพ ก่อนจะรีบเดินเข้ามาหาพร้อมกับแฟ้มเอกสารและถุงพลาสติกใส่เสื้อผ้าใบโต

“ทางพระราชวังออกแถลงการณ์ให้พระองค์แล้วพะย่ะค่ะ”

“อ้อ” ฉันขานรับเบาๆ เพราะไม่ได้แปลกใจนัก พุดตามตรงว่าบ่อยครั้งที่ ‘แถลงการณ์’ พวกนั้นไม่ได้เกิดจากคำพูดของพวกเราเอง

“ทางโน้นต้องการให้พระองค์เปลี่ยนชุดก่อนลงจากเครื่องกระหม่อมเตรียมมาให้แล้ว พระองค์ต้องเดินทางไปโรงพยาบาลก่อนที่จะไปรัฐสภา”

“โรงพยาบาลเหรอ”

“พะย่ะค่ะ โรงพยาบาล” นทียืนยัน “พระบิดาของพระองค์ต้องการให้ตรวจเลือดหาสารเสพติดต่อหน้าข้าว่า”

ฉันอึ้ง เหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุนชั่วขณะ รู้สึกอยากจะขย้อนแต่ติดตรงที่ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า ท้องจึงว่างเปล่า

“ทำไมเราต้องทำอย่างนั้น”

“เป็นรับสั่งจากพระองค์พะย่ะค่ะ”

“แล้วมาฆ่า เอ่อ... พระราชินีว่าอย่างไร”

นทีหุบตา พุดออกมาเสียงเบา “พระราชินีทรงมองว่านั่นก็เป็นทางออกที่ดีที่สุด”

“แล้วถ้าผลออกมาว่าในร่างกายเรามีสารเสพติดล่ะ...”

“พระองค์เสพรหรือ” เขาริถามอย่างร้อนน

“นทีก็รู้จักเราดี เราไม่เคยแตะต้องของพรรคนั้น แต่เราแค่ไม่เข้าใจ ทำไมเราต้องทำอย่างนั้นต่อหน้าสื่อ เหมือนทุกคนต้องการเอาเรามาประจานให้คนอื่นหัวเราะเยาะ แล้วถ้าเกิดเราทำผิดขึ้นมาจริง ๆ ก็มีแต่เสียกับเสีย ทำไมคนในวังไม่ตกลงกันก่อน”

“กระหม่อมเองก็เสียใจ”

“คนที่เสียใจคือเรา นที” ฉันทอนหายใจ รู้สึกจุกอกเกินกว่าจะอธิบายได้ แต่ก็รีบลุกจากเบาะเพื่อไปเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่ถูกเตรียมไว้ให้... อย่างกับฉันมีอิสระมากมาย กระทั่งเสื้อผ้าที่สวมยังถูกควบคุม

ขบวนรถเดินทางถึงโรงพยาบาลภายในเวลาไม่ถึงหนึ่ง
ชั่วโมง พวกเขาขอให้ฉันรออยู่ในห้องรับรองที่เงียบเหงาและว่างเปล่า มันเป็นห้องสีขาวโล่งไร้การตกแต่ง มีเก้าอี้เพียงตัวเดียวตั้งอยู่กลางห้อง นทีอยู่เป็นเพื่อนฉัน แต่เวลานี้ฉันหงุดหงิดเกินกว่าจะมองแวตารู้สึกผิดของเขา จึงเอาแต่หันหน้าเข้าหาผนัง รอเพียงเวลาให้ใครสักคนเข้ามาเรียกตัว

ไม่นานก็มีคนจากสำนักพระราชวังปรากฏตัวขึ้น แค่เพียงเห็นหน้าใจฉันก็ห่อเหี่ยว เขาเป็นชายวัยเกือบจะชรา หน้าตาบูดบึ้งไม่รับแขก มีจมูกอู้งมเหมือนจะงอยปากนกอีแร้ง หัวล้าน ไหนจะริมฝีปากหยักคว่ำนั่นซึ่งมักใช้ค่อนขอดผู้อื่นอยู่รำไป เขาเป็นข้าราชการบริพารอาวุโสที่ใครต่างก็เกรงกลัว รับราชการมาตั้งแต่ก่อนที่มามีจะเถลิงบัลลังก์ ฉันเกลียดเขาเพราะเขาทำให้ฉันนึกถึงสมเด็จพระเจ้าผู้ล่วงลับ ผู้เป็นเจ้านายคนแรกของเจ้าตัว ขยายแก่ผู้เข้มงวดและหยิ่ง

ผยอง

“เปล่งประกายพะยะคะฝ่าบาท”

“ไม่ค่อยหрок เรารีบมา สีมทกนแดด” จันตั้งใจกวน และมันสร้างควมหงุดหงิดใจให้อีกฝ่ายได้ดีเหมือนกัน จันรู้สึกสะใจพิลึก “จะเอาเราไปเชือดเมื่อไรละภราดร”

“พระองค์ก็ตรัสเกินไป สำนักพระราชวังกำลังหาทางแก้ปัญหาให้พระองค์อยู่”

เป็นคำอ้างประสาเจ้าตัว ภราดร... ข้ารับใช้เก่าแก่ที่มองพวกเราเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งซึ่งช่วยพยุงบัลลังก์สิงหาลัดเอาไว้ ในสายตาเขา ไม่เคยมีพระบรมวงศานุวงศ์คนใดสำคัญมากกว่าพระมหามงกุฎที่ใช้สวมหัวผู้รับตำแหน่ง เขาเป็นข้าราชการอาวุโสที่มีไว้เชิดชูบัลลังก์อย่างแท้จริง

“พระราชินีทรงรออยู่ที่ห้องแถลงข่าวพร้อมกับพระองค์อื่น หากพระองค์พร้อมแล้วกระหม่อมขอเชิญไปพร้อมกันพะยะคะ”

จันลุกจากที่นั่งแทนการให้คำตอบ ตามหลักแล้วจันต้องเป็นคนแรกที่ก้าวขาออกจากห้อง จันจึงต้องเดินนำโดยไม่รู้จุดหมาย แต่ก็ยังมีเสียงแข็งๆ คอยกระซิบบอกทางอยู่ร่ำไป ภราดรไลน์ที่มหาดเล็กของจันให้ไปอยู่ด้านหลังตามลำดับอาวุโส ที่จริงก็ไม่มีใครใหญ่ไปกว่าภราดรอีกแล้ว ข้าราชการบริพารทุกคนต้องเดินตามหลังเขา

จันถูกสั่งให้ยืนคอยอยู่หน้าประตูใหญ่ เป็นประตูไม้เก่าแก่ดูมีมนตร์ขลังสมกับประวัติศาสตร์หลายร้อยปีของโรงพยาบาล ด้านในเป็นห้องโถงที่ใช้สอยได้อย่างอเนกประสงค์ สำนักพระราชวังมักจัดแถลงข่าวสำคัญที่นี้เสมอ เช่น ยามใดที่มีคนป่วย หรือยามใดที่มีทารกเกิดใหม่ จันเองก็เคยอยู่ในนั้นเมื่อครั้งที่ยังแบเบาะ ภาพถ่ายมามากับป้ากำลังอุ้มจันที่ถูกห่อด้วยผ้าอ้อมสีฟ้าได้รับการตีพิมพ์

ส่งเป็นการดอวยพรวันคริสต์มาสแก่พสกนิกรในปี 1985

ภราดรเข้าไปด้านในก่อนใคร ทั้งยังรีบปิดประตูไล่หน้าทุกคนเสียงดังสนั่น แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ได้ยินเสียงประกาศของเขาอยู่ดีเสียงก้องดังกังวานที่ทำลายโสตประสาทมาตั้งแต่จำความได้

“เจ้าชายเปาโล เมธาวิ น สปีเนลแห่งอาคเนย์”²

ฉันแค้นหัวเราะให้แก่ชื่ออันยาวเหยียด ทั้งหมดนั้นคือนามตามลำดับไปเจียม บ่งบอกถึงยศและความสำคัญต่อราชบัลลังก์ เริ่มด้วยนามนักบุญอุปถัมภ์ ตามด้วยชื่อซึ่งตั้งตอนเกิด ประดับด้วยนามอัญมณีตามลำดับชั้น ปิดท้ายด้วยทิศที่ในอดีตบุคคลเหล่านั้นต้องย้ายไปปกครอง ซึ่งปัจจุบันไม่มีธรรมเนียมนั้นแล้ว โดยเรียงลำดับตามเข็มนาฬิกา ฉันเป็นลูกคนสุดท้องซึ่งเป็นรัชทายาทลำดับที่สี่จึงเป็นอาคเนย์ หากในอนาคตพี่ชายของฉันขึ้นปกครองเป็นกษัตริย์ ชื่อเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนไปด้วย ราชวงศ์เราได้รับวัฒนธรรมเหล่านี้มาจากอังกฤษ ในยุคล่าอาณานิคมครั้งที่ 1³

ทันทีที่ประตูเปิดออก ฉันก็ได้รับการต้อนรับด้วยแสงแฟลชนับร้อยของบรรดานักข่าว ฉันทำได้แค่มะหว่างเดินบนพรมสีน้ำเงินครอบคลุมของฉันรวมตัวกันอยู่ตรงนั้น... ณ มุมหนึ่งของห้องที่ไม่มีใครรบกวน ที่นั่งของมาม่าตั้งอยู่บนแท่นสูงกว่าคนอื่น พระองค์อยู่ในชุดสีไข่มุกพร้อมกับสวมหมวกและถือกระบี่เป่าสีเดียวกัน ฉันอ่าน

² ภาษาอังกฤษ : Prince Paolo Methawin Spinel of the Southeast

³ ประวัติศาสตร์สมมุติ ประเทศดาลัดตา (Dalat) เคยถูกปกครองโดยอังกฤษเมื่อครั้งที่อังกฤษล่องเรือมาพบแผ่นดินเมื่อปลายศตวรรษที่ 18 โดยมีสนธิสัญญาว่าด้วยการคงไว้ซึ่งราชบัลลังก์ แลกกับการส่งบรรณาการป้อนแก่แผ่นดินใหญ่ โดยภายหลังหันมานับถือนิกายแองกลิคัน และพัฒนาออกมาเป็นนิกายย่อยชื่อ Church Of Dalat ซึ่งสะท้อนถึงวัฒนธรรมที่ได้รับมาจากเจ้าอาณานิคม

สีหน้าของมามาไม่ออก ที่จริงก็ไม่เคยอ่านออก เพราะพระราชินีของเราเป็นประมุขที่ไม่เคยแสดงอารมณ์ แต่กับป้าป้านั้นแทบเป็นคนละเรื่อง แค่มองเข้าไปในดวงตาของพระบิดา ฉันก็รู้ได้ทันทีเลยว่าพระองค์กำลังไม่พอใจ แต่ก็นับว่าพระองค์รักษากิริยาอาการตัวเองได้ดีเยี่ยม เพราะถึงยังไงก็ต้องสร้างภาพว่าพวกเราได้คุยกันมาก่อนแล้ว ตามที่มีแถลงการณ์ออกมาจากสำนักพระราชวัง ฉันจึงสามารถอยู่รอดปลอดภัยจนกว่าจะได้อยู่พร้อมหน้ากันทั้งครอบครัว โดยไม่มีกัลล้องคอยจับภาพ

มีเพียงบรรดาพี่ๆ ของฉันเท่านั้นที่กำลังกลั่นขำ แต่ละคนเหมือนจะแหย่ให้ฉันหลุดจากอาการสำรวมอยู่ทุกวินาที ฉันจะจัดการพวกเขาภายหลัง แต่ฉันก็ดีใจนะที่รู้ว่าเราพี่น้องอยู่เคียงข้างกันเสมอ

โต๊ะคลุมผ้าแดงถูกนำมาตั้งอยู่กลางห้อง มีหม้อและพวยบาลยื่นคอยเพื่อรอถวายงาน เมื่อฉันเดินไปนั่งบนเก้าอี้ กัลล้องทั้งหลายก็เริ่มจับภาพพระริ้ว เสียงกดชัตเตอร์ดังลั่นราวกับจิ้งหะกอลงที่กระแทกเข้ากลางใจ แต่ฉันก็ยังคงรอยยิ้มเอาไว้ ยิ้ม... แม้กระทั่งวินาทีที่เข็มขนาดใหญ่แทงเข้าเส้นเลือดบริเวณข้อพับแขน พวกเขาเอาเลือดฉันไปส่งหลอด หลังจากนั้นพวกเขาจะนำมันไปตรวจสอบเมื่อได้ผลสรุป ทางโรงพยาบาลจะแถลงการณ์ผ่านสำนักพระราชวังว่าฉันบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ นั่นเป็นเรื่องน่ายินดี

แต่ที่จริงแล้วภายในใจกำลังแหลกสลาย

แม้ฉันกำลังยิ้มให้กัลล้องพวกนั้น ทว่าข้างในกำลังร้องไห้... อาจมีคนมากมายที่มองคนอย่างพวกเราว่าสูงส่ง แข็งแกร่ง แต่แท้จริงแล้วข้างประกอบสร้าง เน่าเฟะ และอ่อนแอ ฉันนึกเวทนาเด็กพวกนั้น... เด็กหญิงหรือชายที่กำลังนอนฝันหวาน พร่ำเพ้อถึง

ปราสาท อศวิน หรือเจ้าชายทรงเสน่ห์ ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงจินตนาการ ความทุกข์ทรมานที่เป็นสัจธรรม ฉันเหมือนถูกขังอยู่ในกล่อง บางครั้งอาจดิ้นหนีออกไปได้ แต่สุดท้ายก็จะถูกจับมัดกลับสู่ความมืดมืดแสนอึดอัดอยู่ดี

“ถ้าความรู้สึกไม่สบายใจก็ลองนึกถึงภาระของฉันสิวะ”

นั่นคือพระสุรเสียงของเจ้าฟ้าชายเบโตร เชษฐา เพชรมงกุฎ-
ราชกุมารแห่งอุดร⁴ ผู้เป็นคนเดียวที่เดินเข้ามาหาฉันหลังเสร็จสิ้น
พิธีกรรมประจันต่อหน้าธรรมาสน์ ฉันถลึงตาใส่หน้าพี่ชาย ใจนึก
อิจฉาใบหน้าหล่อเหลาพร้อมรอยยิ้มพิมพ์ใจ ที่ราวกับโลกใบนี้ไม่
เคยเป็นปรปักษ์กับเขาสักนิดเดียว เชษฐาต่างกับฉันมาก เขาเกิดมา
เพื่อเป็นเจ้าชายโดยเนื้อแท้ เหมาะสมกับตำแหน่งรัชทายาทเป็น
ที่สุด

ฉันจัดเนกไทของตัวเองให้เข้าที่ ก่อนจะยกแขนขึ้นกอดอก
ระหว่างสนทนากับเขา

“พี่ไม่เคยถูกบังคับนี่นา”

คนตัวสูงร้อฮะ “ฉันนะเธอไม่เคยถูกบังคับ”

⁴ ภาษาอังกฤษ : Pietro Chettha Diamond Crown Prince of the North

“อย่างน้อยพีก็ได้อะไรกับคนที่เลือกเอง”

“แค่นั้นก็มองว่าดีแล้วหรือวะ”

“ลองเปิดข่าวในพระราชสำนักของประเทศอื่นสิ” ฉันทิ่มใส่
“ไอ้พวกที่แต่งกับคนที่พ่อแม่เลือกให้เนะ พังมาเท่าไรบ้างแล้วก็ไม่รู้”

“ก็จริงวะ ปาป้ากับมาม่าคงยอมเพราะรู้ว่าฉันต้องรับงานใหญ่
เลยไม่อยากบังคับ” เชษฐาพยักหน้าเห็นด้วยกับข้อนั้น “พูดถึงเรื่อง
นี้แล้วฉันก็อยากขึ้นไปเยี่ยมบิดาซะมิด จะห้ามทำไมหนะหนาก็ไม่รู้”

เชษฐากำลังพูดถึงบิดา ผู้เป็นภรรยาของเขา หรือก็คือพี่สะใภ้
ของฉัน ทางสำนักพระราชวังมีประกาศข่าวดีเรื่องการตั้งครุฑออก
มาเมื่อสัปดาห์ก่อน พวกเขาจึงย้ายเธอออกมาอยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อ
ตรวจร่างกายและเฝ้าติดตามอาการของคุณแม่อย่างละเอียด แน่ละ
เพราะเด็กคนนี้เป็นอนาคตของราชวงศ์อย่างไม่ต้องสงสัย ลูกคนแรก
ของเจ้าชายรัชทายาทจะไม่สำคัญได้อย่างไร แต่การมาโรงพยาบาล
ไม่ได้อยู่ในแผนเดิมที่วางเอาไว้ พวกเขาจึงไม่ต้องการให้พวกเราทำ
ตามอำเภอใจนอกเหนือหมายกำหนดการที่แสนเคร่งครัด

ฉันทามต้อในสิ่งที่อยากรู้ “พี่คิดว่าจะได้ลูกสาวหรือลูกชาย”
แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ “ลืมไป บ้านเราผู้หญิงปกครองได้ เพศไหนก็
ไม่สำคัญหรอก”

“ถ้าเลือกได้ฉันอยากได้ลูกสาวนะ อนาคตจะได้เป็นประมุข
หญิงเหมือนมาม่า กษัตริย์ในตำนานของประเทศเรามีแต่ผู้หญิงทั้ง
นั้นใช้ไหมล่ะ” เชษฐาหัวเราะ “แต่ประเทศดาดดายังไม่เคยมีประมุข
แบบแกละนี่”

“แบบไหน”

“แบบแกละ” เชษฐากระดากปากเกินกว่าจะพูดออกมาตรงๆ

“เป็นเกย์นะเธอ” ฉันทายกจะหัวเราะให้หงายหลัง นึกภาพ

ไม่ออกจริง ๆ “ถึงรัฐบาลก่อนจะแก้ไขกฎหมายสมรส แต่กฎหมาย
เทียบรัฐบาลจะอยู่คงเดิม... ยั่งยืนง”

“เอาจริง ใครจะสนวะ ไม่ใช่ทุกคนที่จะรู้จักธรรมเนียมของแกสัก
หน่อย ถ้าอนาคตเกิดเหตุอะไรขึ้นแกก็ยิ่งขึ้นปกครองได้น่า”

“ไม่มีทาง สักวันหนึ่งพวกเขาจะต้องรู้อยู่ดี และพวกเขาจะไม่มี
วันรับได้ ต่อให้ประเทศนี้พัฒนาไปได้อีกไกลแสนไกล แต่แนวคิดของ
ราชบัลลังก์จำเป็นต้องจำกัดอยู่ในแนวคิดอนุรักษ์นิยมเสมอ เราอาจ
ช้ากว่าโลกภายนอกสักร้อยปี”

“ฉันต่อให้สองร้อยปี” หายที่สุดเขาก็ฆ่าฉันไปกับฉัน “แต่ถ้า
ฉันมีลูก ยศแกก็ต้องเปลี่ยนสินะ”

“ก็ดีแล้ว ขอเป็นก๊อนกรวดแห่งอาคเนย์ก็ได้นะพี่ แต่ถึงวันนั้น
ฉันคงมีความสุขที่ไม่ต้องเป็นทาสทาสตรงอีกแล้ว หลบไปใช้ชีวิต
เงียบ ๆ”

“แต่แกจะรักหลานไซ้ไหมวะ” เซษฐาถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“รักพี่ ก็ต้องรักหลานสิ ฉันรักทุกคนอยู่แล้ว แต่คนอื่นละ”

“ไม่เอาน่า”

เซษฐาตอบว่าฉัน เขารู้จักนิสัยฉัน ขึ้น้อยใจ... เจ้าฟ้ารัชทายาท
เผอเธอเลยผมจนเส้นผมที่จัดทรงเอาไว้อย่างดีแตกเป็นข้อเหมือน
ไม้กวาด น่าเจ็บใจตรงที่เขายังคงดูดีเสมอต้นเสมอปลาย เขารับยก
ข้อมือดูเวลา พอเห็นตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกาที่รีบโบกมือลาทันที
คิดว่าคงอดใจคิดถึงภรรยาไม่ไหวจริง ๆ

“ฉันจะขอมาฆ่าขึ้นไปเยี่ยมบิดาก่อนที่เราจะไปรัฐสภากันต่อ”

**เหล่าพระบรมวงศานุวงศ์มารวมตัวกันในห้องรับรองของ
รัฐสภา** ฉันแยกตัวออกมานั่งกับพี่สาวฝาแฝดที่กำลังคุยกันเรื่อง

ละครหลังข่าวเมื่อคืนอย่างออกรสออกชาติ พวกเธอปลื้มนักแสดงชายชื่อดังผู้รับบทเป็นพระเอกของเรื่องเหมือนกัน ซึ่งน่าเสียดายที่เจ้าตัวเฟื่องประกาศหมั้นกับแฟนสาวนอกวงการไปหมดๆ เจ้าหญิงแสนสวยอย่างพวกเธอจึงต้องกินแค้น แต่ฉันก็บอกไปว่าฉันเจอเขาเมื่อคืน คุณทั้งสองสามประโยคเพราะไม่ได้รู้จักมักจี่เป็นการส่วนตัว กลายเป็นว่าพวกเธอถอน โทษฐานที่ฉันไม่ยอมชวนไปงานวันเกิดสุเมธด้วย

แม้จะเป็นแฝด แต่พี่สาวทั้งสองมียศต่างกัน เรียงลำดับตามเวลาเกิดที่ห่างกันประมาณเจ็ดนาทีก่อน คนแรกชื่อเจ้าหญิงคาร์ลา ลีลาวดี ทับทิมแห่งอีสาน⁵ ซึ่งเป็นรัชทายาทลำดับที่สองของราชบัลลังก์ ส่วนอีกคนชื่อเจ้าหญิงแคทริน ปัทมา ไพลินแห่งบูรพา⁶ ซึ่งเป็นรัชทายาทองค์ถัดมาตามลำดับ

ความจริงคือฉันคุยกับพวกเธอไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร อาจเพราะความสนใจของเราต่างกัน ฉันมันพวกบ้านงานสังสรรค์ชอบทำกิจกรรม ในขณะที่พวกเธอถูกเลี้ยงดูให้เป็นเด็กสาวใน ‘ชนบ’ ที่รักชีวิตในบ้านและโปรดปรานการล่าสัตว์ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ชาวดาลัดตามองว่านั่นเป็นอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของคนในประเทศ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเธอเป็นลูกรักของป๊าไปโดยปริยาย เมื่อป๊าวางจากกรณียกิจ พระองค์จะพาพวกเธอออกไปล่าสัตว์ด้วยเสมอ... นั่นคงเป็นสายใยรักที่ฉันไม่มีวันได้สัมผัส ในขณะที่เซษฐาก็เป็นลูกคนโปรดของมาอย่างไม่ต้องสงสัย แล้วฉันเป็นลูกคนโปรดของใคร เป็นคำถามที่ฉันแอบถามตัวเองในบางคืนก่อนเข้านอน

⁵ ภาษาอังกฤษ : Princess Carla Leelawadee Topaz of the Northeast

⁶ ภาษาอังกฤษ : Princess Catherine Padma Turquoise of the East

สำหรับครอบครัวสามัญชน การเป็นลูกคนสุดท้องหรือน้องคนเล็กถือเป็นอภิสิทธิ์ที่จะได้รับความรักและการเอาใจใส่เป็นพิเศษ (เท่าที่ฉันทราบ) แต่นั่นตรงกันข้ามกับครอบครัวของเราโดยสิ้นเชิง ฉันก็เคยคิดเล่น ๆ ว่าบางทีฉันอาจจะไม่ได้เกิดมาตั้งแต่แรก แค่เป็นของกำนัลซึ่งได้รับมาในคืนหนึ่งที่สมเด็จพระราชินีและพระสวามีคืนดีกันหลังจากที่มีปากเสียงกันมาอย่างยาวนาน แต่นั่นเป็นเพียงแค่สมมุติฐาน แม้ในอดีตจะมีข่าวลือหนาหูว่าทั้งคู่เคยทะเลาะกันจริง แต่พวกท่านก็ยืนยันเสมอว่าฉันเกิดมาด้วยความรัก

แต่การเป็นลูกคนสุดท้องก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ประชาชนไม่ 'โปรดปราน' ฉัน เพราะนั่นเท่ากับพวกเขาต้องเจียดเงินภาษีอันมีค่ามาเลี้ยงดูอีกชีวิตหนึ่งที่มองว่าไม่ได้จำเป็นอะไร ในอดีตสถาบันกษัตริย์อาจยิ่งใหญ่ แต่ปัจจุบันโลกได้เข้าสู่ยุคใหม่ พวกเราก็เป็นได้แค่ครอบครัวธรรมดาที่เกิดมาโชคดี ดำรงอยู่ในฐานะเซเลบริตีเหมือนดาราหรือศิลปินนักร้อง ที่ต่างกันก็คือคนพวกนั้นขายความสามารถ แล้วพวกเขาละขายอะไร อาจเป็นเศษซากของความรุ่งเรืองในอดีตที่ร่อยหรอลงทุกที บรรพบุรุษของฉันคงแหกปากกรี๊ดร้องหากตื่นขึ้นมาเห็นพวกเราในวันนี้ วันที่พวกเขายืนทัดเทียมกับประชาชนคอยจับมือทักทายและถามว่าวันนี้พวกเขากินอะไรเป็นอาหารเย็น

นั่นเป็นสาเหตุที่สถาบันกษัตริย์หวาดกลัวประชาชนเสมอมา เพราะหากไร้ซึ่งประชาชนก็คงไม่มีใครคอยสนับสนุนตนเอง พวกเราเริ่มปรับตัวนับตั้งแต่วันที่ประชาชนตระหนักว่าเราเปราะบางเพียงใด และพวกเขาก็เข้าใจว่าการถูกโค่นอำนาจสามารถทำได้อย่างง่ายดาย โดยศึกษาจากประวัติศาสตร์ของราชวงศ์แสนยิ่งใหญ่ที่ถึงกาลล่มสลายจากทั่วทุกมุมโลก แม้สุดท้ายเราจะหาทางออกได้อย่างสมานฉันท์ แต่ก็ถือว่าอยู่ในสถานะเฝ้าระวัง พวกเราจะถูกประชาชน

จับตามองไปตลอดกาล...

“วิน”

ฉันกำลังคิดอะไรเพลินๆ พลันสะดุ้ง น้ำเสียงนั้น... น้ำเสียงที่ได้ยินก็รู้ทันทีว่าใครเป็นคนเรียก เมื่อลั่นเสียง ทั้งห้องก็เงียบกริบ ทุกคนหันมามองฉันเป็นตาเดียว ฉันจึงค่อยๆ พยุงตัวเองยืนขึ้น พร้อมกับพี่สาวทั้งสองคนที่เลิกคุยเรื่องพระเอกในละครไปโดยปริยาย

ฉันเดินผ่านเซซุร่าที่กำลังยิ้มมุมปากยืมน เขาแหยฉันไม่เลิกเดินต่อไปยังกลุ่มข้าราชการที่ยืนรวมตัวกันอยู่ นำโดยภราดรที่หน้าบูดบึ้งเหมือนฉันทำอะไรให้ แต่เขาก็แหวกมานำให้ เป็นมานที่ติดตั้งใหม่เพื่อกันเป็นพื้นที่ส่วนพระองค์สำหรับสมเด็จพระราชินีกับพระสวามี

หากมาท่าทรงเรียกฉันด้วยตัวเอง นั้นหมายความว่าเวลานั้นพระองค์อยู่ในสถานะมารดา ไม่ใช่เจ้าเหนือหัว จึงไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองหรือใช้คำราชาศัพท์วุ่นวาย แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ถวายความเคารพด้วยการก้มหน้าคางชิดอก ก่อนเงยขึ้นมาเห็นว่าพระองค์กำลังยืนรับกาแฟอยู่ที่โต๊ะรับรอง โดยที่ปาป้านั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ในอีกมุมหนึ่ง ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์อย่างที่เห็นอยู่ตามปกติ

มาม่ายกมือข้างที่สวมพระธำมรงค์⁷ ขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มหวาน ทำเอาฉันผวาจนเกือบล้มเข้าไปจูบมัน ฉันนึกไม่ถึง... คิดว่าอย่างน้อยก็น่าจะโดนดู ไม่ก็ถูกอบรมด้วยเสียงแข็งกึ่งตวาด แต่ดูเหมือนว่ามามาจะจำเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลไม่ได้เลย

“ดื่มอะไรก่อนไหม แม่จะชงให้ โกโก้?”

“ไม่เป็นไรครับ” ฉันอดใจไม่ไหวจึงถาม “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

⁷ แวน

กลับมา”

“แค่อยากคุยกับลูก” มาม่าบอกระหว่างคนด้วยกาแฟ ก่อนเดินกลับไปนั่งข้างปาป้า ฉันจึงต้องย้ายตัวไปนั่งบนเก้าอี้ตัวสุดท้ายที่ยังว่างซึ่งอยู่ตรงข้ามกันตามระเบียบ

ทั้งสองพระองค์สลับตักกันครู่หนึ่ง ก่อนที่มาม่าจะเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ไม่ต่างกับเวลาอ่านพระราชสาส์นในงานสำคัญ

“แม่ออยากถามเรื่องเมื่อคืน”

“ไม่มีอะไรเลยครับมาม่า กัญชานั้นเป็นของ...”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก” พระองค์สวนขึ้นมา ทั้งยังโบกมือปิดราวกับเห็นว่ามันไม่ได้สลักสำคัญอะไร “แม่เข้าใจว่างานเมื่อคืนเป็นงานเลี้ยงวันเกิดของซูเมธใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“แม่ขอถามตรงๆ หน่อยเถอะ ซูเมธเป็นคนรักของลูกหรือเปล่า”

ฉันแทบจะหงายหลังทั้งเก้าอี้ โชคดีดีที่ประคองตัวเองไว้ได้ และกลืนน้ำลายก่อนจะให้คำตอบ

“ไม่ครับ เราเป็นแค่เพื่อนกัน”

“จริงหรือ แต่มหาดเล็กที่ไปกับลูกเล่าให้แม่ฟังว่า...”

“เดี๋ยวนี้มหาดเล็กเก็บความลับกันไม่เป็นแล้วหรือครับ ถ้าอย่างนั้นเราจะเขียนข้อห้ามไว้ในสัญญาก่อนรับเข้าทำงานทำไม”

การพูดขัดพระราชินีคงเป็นเรื่องร้ายแรง แต่ขณะนี้ฉันกำลังพูดในฐานะลูก จึงมีสิทธิ์ที่จะแสดงความเห็น... แต่นั่นละ เหนือแม่ก็ยังมิพอ จริตใหม่

ปาป้ารีบแทรก “แกจุกกับมันจริงหรือ”

“สุเมธเขามีชื่อครบป๊า”

“อ้อใช่ ลูกหลานคนในครัว”

“เขาเป็นหลานชายของมหาตเล็กห้องเครื่องสมัยคุณตาครับ”
ฉันกับพ่อจะมีวันลงรอยกันไหม... ไม่มีวัน ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน “แล้ว
ผมก็ไม่ได้จูบเขาเพราะความรัก แค่อูบแทนคำขอโทษที่รักเขาไม่ได้”

อย่าหาว่าฉันคิดไปเอง แต่ฉันเห็นจริง ๆ ว่ามาม่าถอนหายใจ
ออกมาพร้อมใบหน้าที่แสดงออกว่าโล่งอกอย่างไม่ปิดบัง

“แปลว่าลูกยังโสดใช่ไหม”

ฉันผละ “ครับ ผมไม่ได้คบกับใคร”

“ไม่มีคนรัก?”

“ไม่ครับ”

“คู่ขา?”

“ผมไม่เข้าใจว่านั่นสำคัญตรงไหน” ฉันเริ่มใจไม่ดี “มีอะไรหรือ
เปล่าครับ”

สมเด็จพระราชินีกับพระสวามีจับมือกัน ทางป๊าป้านั้นแสดง
ออกชัดเจนว่ากำลังไม่ชอบใจเอาเสียเลย แต่ก็ยอมเก็บปากเสียงเพื่อ
ให้มาม่าเป็นผู้ชี้แจงด้วยตนเอง

“วันนี้เปิดสภาฯ ลูกรู้ใช่ไหม”

“ครับ พรรคอนุรักษนิยมชนะการเลือกตั้ง” ฉันทราบดี ว่าว
การเมืองเป็นสิ่งที่คนในพระราชสำนักต้องให้ความสนใจอยู่
เสมอ “คงถูกใจคนในวัง พรรคอนุรักษนิยมเป็นที่ชื่นชอบในพระราช
สำนัก”

“แล้วลูกคิดเห็นอย่างไร”

ฉันยกไหล่ “ผมไม่รู้หรอก ถ้าเลือกได้ก็อยากได้คนหนุ่มสาว
แบบรัฐบาลก่อน แต่พรรคอนุรักษนิยมช่วยเราเสมอเวลาถูกสื่อ

ใจมดี”

“แล้วลูกรู้หรือเปล่าว่าพรรคอนุรักษ์นิยมวางแผนจะแก้รัฐธรรมนูญ”

“เรื่องนั้นเกิดขึ้นทุกรัฐบาลไม่ใช่หรือครับ” ฉันยังไม่เข้าใจ กระทั่งสมเด็จพระราชินีตรัสอีกครั้ง

“พวกเขาจะยกเลิกกฎหมายสมรส”

ฉันเริ่มสนใจขึ้นมา... เมื่อไม่กี่ปีก่อน ประเทศดัลลิตตาได้รับคำชื่นชมและความนับถือจากนานาประเทศ จากการปรับแก้กฎหมายสมรสที่มีอายุนับร้อย ๆ ปี เพื่อให้บุคคลในราชอาณาจักรสมรสได้อย่างทัดเทียมกัน ไม่ว่าคุณจะเป็นคู่รักหญิงชาย คู่รักหญิง หรือคู่รักชาย หรืออีกมากมายตามความหลากหลายที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้

รัฐบาลก่อนได้รับเลือกมาจากพรรคลิเบอรัล ซึ่งประกอบไปด้วยคนหนุ่มสาวไฟแรง มีหัวหน้าพรรคที่ภายหลังเป็นนายกรัฐมนตรีอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ โดยเป็นรัฐบาลร่วมกับพรรคแรงงาน ถือว่าเป็นยุคสมัยที่รุ่งเรืองของปวงชนคนธรรมดา แต่แน่นอนว่าสิ่งที่เคยถูกกดทับจะกลับขึ้นมาผงาดอีกครั้งอยู่วันยังค่ำ การเลือกตั้งหล่าสุดท้ายจึงกลายเป็นชัยชนะของพรรคอนุรักษ์นิยมด้วยคะแนนเสียงถล่มทลาย พวกเขาพร้อมจะกลับมาทวงอภิสิทธิ์และปกครองประเทศให้กลับมาอยู่ในร่องในรอยตามอุดมการณ์ที่แรงกล้าของตนเอง

มา้มาคงเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของฉัน

“เราไม่ยุ่งการเมืองนะวิน เก็บเอามาคิดได้ แต่อย่าแสดงออกหรือแทรกแซง”

“ครับ มาม้าสอนผมมาตั้งแต่หัดเดิน” ฉันบอก “ผมนี้กว่าคนจะเลือกพรรคเดิมให้อยู่ต่ออีกสมัย”

“สองสมัยก็ถือว่าเกินคาดแล้ว แต่ก็อย่างว่าละ ประชาชนคงเบื่อ การต้องอยู่กับอะไรซ้ำๆ เดิมๆ มาแปดปีก็คงอยากเห็นการเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน ไหนจะคนที่เพิ่งมีสิทธิ์เลือกตั้ง เด็กๆ ส่วนหนึ่งเติบโตมากับการเห็นข้อผิดพลาดของรัฐบาลก่อนอยู่แล้ว”

“มามาเรียกผมมาหารือเรื่องนี้หรือครับ”

“ที่จริงก็มีอีกเรื่องจ่ะ” มามาระบายยิ้มอ่อนโยน “แม่รู้ว่าพวกนี้เราสองคนไม่มีโอกาสได้คุยกันเท่าไร แต่แม่อยากถามวินว่า...”

“...”

“วินมีความคิดอยากแต่งงานบ้างไหม”

‘God save the Queen!

Long live the Queen!

ไฉ่ พระบารมีขจรไกล

เทิดให้สถิตไว้เหนือหัว

พระเป็นเจ้าอวยพรผู้ไม่กลัว

มอบมงกุฎแลศทาเป็นรางวัล

องค์เทวีญปลอบขวัญคอยปกปัก

ให้ราชันจงพิทักษ์แผ่นดินใหญ่

ดลัดดาทั้งผองย่อมเกรียงไกร

ธำรงไว้ แผ่นดินทองแลผองชน

God save the Queen!’

เพลงสรรเสริญพระบารมีไม่เข้าหัวฉันสักนิดเดียว ฉันแค่นิน
เฉยด้วยอาการเหม่อลอยคล้ายกับวิญญานได้หลุดออกจากร่างไป
เรียบร้อยแล้ว

ฉันชำเลื่องมองสมเด็จพระราชินีที่กำลังยืนอยู่บนแท่น
พระองค์เก็บสีก้นาราบเรียบระหว่างฟังคนในรัฐสภาร้องเพลงให้...
มาฆ่าทำได้ยังง ไม่เคยแสดงออกอะไรเลยราวกับเป็นรูปปั้นไร้ความ
รู้สึก ในขณะที่ภายในใจของฉันกำลังปั่นป่วน ภายหลังจากการ
สนทนาของเรา

‘อะไรนะครับมาฆ่า...’

‘แม้กลัวว่าถ้าพวกเขาทำสำเร็จแล้วลูกจะไม่ได้แต่งงานมี
ครอบครัว’

‘ผมไม่ได้ เอ่อ... ไม่ได้คิดจะแต่งงาน... ในตอนนี้’

‘แล้วในอนาคตล่ะวิน’

‘...’

‘หากพวกเขาแก้รัฐธรรมนูญ พระมหากษัตริย์ต้องลงนาม
รับรอง ลูกก็รู้’

ฉันเริ่มปะติดปะต่อความคิดของพระองค์ได้

‘ครับ ผมทราบดี’

‘ถึงเวลานั้น สถาบันกษัตริย์จะกลับไปเป็นความโบราณคร่ำ
ครึอีกครั้ง แล้วหากในอนาคตพี่ชายของลูกได้ขึ้นครองราชย์ เซซุส
จะไม่มีสิทธิ์รับรองให้ลูกอภิเษกกับใครก็ตามที่ลูกเลือก วันนี้นักอาจ
ยังไม่รักใคร แต่ไม่คิดเผื่อใจถึงภายภาคหน้าบ้างหรือ’

คราวนี้ฉันเถียงไม่ได้

‘ลูกไม่เคยปกปิดรสนิยมตัวเอง’

‘ผมไม่เคยปกปิดอะไร’ ฉันเน้นย้ำ ‘แต่เท่าที่รู้ว่าผมต้อง
แต่งงานในเร็ววันนี้เลยหรือครับ’

‘อาจเป็นการประกาศหมั้น ให้รัฐบาลรู้ว่าเรากำลังจะทำอะไร’

ถึงเวลานั้นลูกอาจถอนหมั้นภายหลังก็ได้’

‘ทั้งหมดเป็นการเมืองใช่ไหมครับ’

ดวงตาของมามาเศร้าหมองลงทันใด

‘ยังไม่ต้องคิดถึงเรื่องนั้นหรือกิน คิดเสียว่ามันเป็นสิทธิ์ของ
วิน และคนในประเทศที่เป็นอย่างวิน สิทธิ์โดยชอบธรรม’

‘...’

‘ลูกจะปล่อยให้พวกเขามาพรากสิทธิ์ของตัวเองโดยไม่ทำ
อะไรที่ช่วยได้เลยหรือ แต่ในฐานะแม่ที่มีลูกอย่างวิน หากวันนั้น
มาถึง แม่จะเสียใจมากที่ไม่ได้เห็นลูกได้แต่งงานกับคนที่รัก’

ฉันทัดแต่หลุดเข้าไปในวังวนความคิดของตัวเอง จนเกือบ

พลาดคำประกาศของพระราชินี

“...บัดนี้ ข้าพเจ้ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เป็นเกียรติมาร่วมเปิด
สภาผู้แทนราษฎร นับแต่นี้พวกท่านคือตัวแทนของประชาชน ด้วย
การจัดตั้งรัฐบาลในนามเราเพื่อประชาชน และข้าพเจ้าขอสัญญาว่า
จะเป็นหูตาให้แก่ประชาชนในการทำงานร่วมกับรัฐบาล ขอพระ
ผู้เป็นเจ้าอวยพรให้การทำงานสำเร็จผลทุกประการเทอญ”

เสียงปรบมือดังกึกก้องทั่วรัฐสภา สมเด็จพระราชินีทอดพระ
มหาเมงกฏไ้บนหมอนที่มีคนกำลังถือรอไว้แล้วเสด็จกลับไปนั่ง
ระหว่างนั้นเราสบตากัน มามายิ้มให้ฉัน เป็นการแสดงอารมณ์ซึ่ง
ไม่เคยเกิดขึ้นบ่อยนักในที่สาธารณะ

หากสิ่งที่มามาพูดเป็นเรื่องจริง นั่นเท่ากับว่าพระองค์กำลัง
ทรงเป็นห่วงฉันในฐานะลูกชาย ซึ่งหากเกิดการเปลี่ยนแปลงฉัน
จะไม่มีสิทธิ์ในการสร้างครอบครัวอย่างที่พึงมี เพราะแท้จริงแล้ว
กฎหมายสมรสไม่ได้จบลงที่การยินยอมให้ใครก็ตามได้แต่งงานครอง

คู่กันอย่างสนใจ แต่ยั้งรวมถึงกรรมสิทธิ์มากมายที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายเหมือนกับคู่สมรสชายหญิง นั่นต่างหากที่น่ากลัวของจริง... ไม่ใช่การแต่งงานที่เป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น

นั่นเท่ากับว่าฉันช่วยพวกเขาได้ ฉันช่วยทุกคนได้ อาจนับได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เจ้าชายเปาโล เมธาวิณ สปิเนลแห่งอาคเนย์ สามารถทำอะไรบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ซึ่งปกติแล้วหน้าที่นั้นมักจะตกเป็นของเซซุตามตำแหน่ง ไม่ใช่แค่การวางศิลาฤกษ์หรือการตัดริบบิ้นสีแดง เพื่อเป็นประธานในงานเล็กๆ ที่ไม่ได้สลักสำคัญต่อประชาชนมากมายนัก

แล้วฉันจะได้อะไร... อาจเป็นสามีสักคนและชีวิตคู่ที่เราต่างไม่ได้รักกันและกัน จากนั้นก็เฝ้ารอวันเวลาให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งกลัวพูดถึงความเบื่อหน่ายในชีวิตแต่งงานขึ้นมา สุดท้ายก็เลิกรากันไปโดยไม่มีความทรงจำดี ๆ ร่วมกัน แต่นั่นจะเป็นภาพแทนที่ทำให้ทุกคนรู้ว่า ทุกคนสามารถสร้างครอบครัวในแบบที่ต้องการได้ไม่ว่าจะเป็นเพศอะไร ถึงแม้สุดท้ายจะจบไม่สวยก็ตามที

ช่างเป็นภาพที่น่าขมขื่นชะมัด แค่อจินตนาการถึงก็แทบคลื่นไส้ แต่ถ้าถามว่าคุ้มกันไหม...

แนลี ต้องคุ้มอยู่แล้ว

ฉันมองลงไปที่นายกรัฐมนตรี ชายชราอายุแปดสิบห้าปีกำลังใช้ไม้เท้าพยุงร่างไปยังจุดทำพิธีสาบานตน ฉันจำเขาได้ เขาเคยเป็นนายกรัฐมนตรีในรัชสมัยของสมเด็จพระเจ้าภูมิพลอดุลยเดช รัชบุรุษผู้ไม่เคยคิดจะเกษียณและชอบประกาศว่าตัวเองเป็นพ่อพระของประชาชน เขาติดอยู่ในโลกที่หยุดหมุน ในวันที่ประเทศกำลังเผชิญสงครามและต้องการผู้นำที่เด็ดขาด แต่ตอนนี้เราอาจไม่ต้องการคนอย่างเขาแล้วก็ได้

เสร็จจากพิธีเปิดสภาฯ ฉันต้องเลือกว่าจะดั่งที่พระราชวัง
หรือกลับพระตำหนักฤดูหนาว แน่แน่นอนว่าฉันเลือกอย่างหลัง โดยไม่
ลืมที่จะพามหาดเล็กประจำตัวกลับมาพร้อมกัน เวลานี้ฉันต้องการ
ใครสักคนที่ไวใจได้เพื่อคอยขอคำปรึกษา และที่ผ่านมานี้ก็ช่วยฉัน
ได้อย่างดีในแทบทุกเรื่อง

ฉันเก็บตัวอยู่คนเดียวเป็นเวลาเกือบสองวันเต็ม ใช้ทุกวินาที
คิดทบทวนถึงคำแนะนำของพระราชินี แล้วแวบหนึ่งฉันก็คิดถึงสุเมธ
คนที่ฉันปฏิเสธความรักไปเมื่อไม่กี่วันก่อน เขาเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด
และไวใจได้ ฉันอาจจะต้องลงคุยกับเขาดู บอกไปตรงๆ ว่าฉัน
ต้องการเขามาเป็นสามีปลอมๆ เพื่อชะลอการแก้กฎหมายสมรส
ของรัฐบาล

แต่เรื่องตลกร้ายเกิดขึ้นในคืนนั้น เมื่อตอนที่เข้ามากระซิบข้างหู
ฉันเพื่อบอกว่าควรเปิดโทรทัศน์ดูข่าว ฉันยื่นรีโมตให้เขาเปิดช่องที่
ต้องการ เมื่อหน้าจอสว่าง ฉันก็เห็นผู้ประกาศข่าวสาวผมหน้าม้า
กำลังรายงานเรื่อง ‘เช็กซ์เทป’ แสนอื้อฉาวของพระเอกหนุ่มคนเดียว
กับที่พี่สาวฝาแฝดของฉันชื่นชอบ แต่ไม่ใช่เทปหลุดที่ถ่ายทำกับแฟน
สาว หรือหญิงสาวคนอื่น เป็นเช็กซ์เทปที่มีกับฝ่ายคู่นอนซึ่งเป็น
ผู้ชาย และฉันก็จำใบหน้านั้นได้... ใบหน้าตรงกรอบเล็ก ๆ ที่ขึ้นคู่กับ
รูปถ่ายของพระเอกผู้หล่อเหลา

สุเมธ

“แฟนสาวของดาราไม่ขอตอบคำถามสื่อ แต่ผมได้ตรวจสอบ
เทปดูแล้ว เป็นจริงตามข่าวครับ ทั้งคู่น่าจะถ่ายในคืนงานวันเกิดของ
คุณสุเมธ ตอนนี้น้ำันภรรยาของวังกำลังปรึกษากันอยู่ เพราะคุณสุเมธ
มีความใกล้ชิดกับคนในวัง โดยเฉพาะปู่ที่เคยรับใช้ใกล้ชิดในรัชสมัย
สมเด็จพระเจ้าของพระองค์ และยังเป็นเพื่อนกับพระองค์ด้วย...”

พออยู่กันตามลำพัง ฉันจะอนุญาตให้ฉันทะเลว่นการใช้คำราชาศัพท์ ไม่ต้องมีพิธีรีตอง และประโยคหลังของนทีนั้นแสนเบาหวิว แต่กลับเสียดแทงเข้ามาถึงดวงใจ แน่นอนว่าฉันรู้สึกผิดหวังและเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ฉันก็เศร้าใจเมื่อพบว่าเรื่องนี้จะกระทบกับตัวฉันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

“ทำไมทุกครั้งที่มีปัญหาต้องเป็นเราทุกที”

“ผมเองก็ไม่ทราบ”

“เราบ่นอยู่นที ไม่ใช่คำถาม” ฉันกดปิดโทรทัศน์ ทั้งตัวลงไปนั่งกอดเข่ากับพื้น นทีจึงต้องค่อยๆ ย่อตัวลงมาในระดับเดียวกัน “เรายังเจ็บแผลเจาะเลือดอยู่เลย อะไรงั้นอีก”

“มีอะไรที่ผมสามารถช่วยได้อีกไหมครับ ผมจะขอโทรศัพท์หาภรรยาสักหน่อย เธอเพิ่งถ่ายไฟโตบู๊กให้ดาราคณนี้ ผมกลัวนักข่าวจะตามจีเธอ”

ภรรยาของนทีเป็นช่างภาพชื่อดัง เธอทำงานกับนิตยสารชั้นนำ และร่วมงานกับศิลปินดังๆ มากมาย แต่ตอนนี้ฉันไม่อยากจะทำอะไรทั้งนั้น ได้แต่ทั้งผมระหว่างส่ายหน้าให้นที

“รู้เรื่องจากมามาหรือยัง”

มหาดเล็กหน้าซิด ไม่ได้มีความแนบเนียนเอาซะเลย

“เรื่องอะไรครับ”

“อย่าโกหกหน้า”

สุดท้ายเขาก็ยอมบิรปาก “ครับ สมเด็จพระราชินีทรงเรียกผมไปคุยแล้ว”

นั่นไง ฉันนึกไว้อยู่แล้วเชียว บางทีฉันก็คิดนะว่านทีเป็นสายลับที่มามาส่งมาดูแลไม่ให้คลาดสายตา

“นทีคิดเห็นอย่างไร”

“เป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ยิ่งใหญ่มาก ๆ เลยครับ”

“ช่วย” ฉันทิพย์กำมั่วตัวเองให้ตื่น “แต่นั้นละ คงถึงเวลาที่เราต้องลุกขึ้นมาทำตัวมีประโยชน์บ้างแล้ว”

“พระองค์จะยอมแต่งงานหรือครับ”

“ก็คงงั้น ถึงยังไงเราก็ต้องหาเรื่องกลบข่าวของสุเมธ” ฉันทิพย์คิดแผนออกพอดิ “เรียกภรรยาของนทีมาสิ เราจะถ่ายรูปกัน จะได้หลบนักข่าวด้วย”

“ถ่ายรูป?”

“รูปถ่ายอย่างเป็นทางการของสำนักพระราชวังไงล่ะ รูปล่าสุดถ่ายตอนเราอายุสิบหก อ้วนแก้มห้อยจะตาย ทนให้อยู่ได้ ไม่ยอมเปลี่ยนกันเสียที เห็นแล้วตลกจะตาย”

“ตามปกติแล้วพระองค์จะได้ถ่ายรูปอีกที่ตอนอายุยี่สิบ”

ฉันทิพย์ลอกตา “อีกไม่กี่เดือนเองนะ”

“แล้วพระองค์จะถ่ายรูปทำไมครับ”

ฉันทิพย์กว้าง เริ่มมองเห็นความสนุกในการทำภารกิจสำคัญนี้ขึ้นมา ถึงไม่ได้เต็มใจนัก แต่ก็เอาเถอะ มาถึงขนาดนี้แล้ว

“เราจะเลือกรูปที่หล่อที่สุดส่งแจกจ่ายให้ผู้ชายโพรไฟล์ดีทุกคนบนโลกใบนี้”

“พระองค์?” นทีตกใจมาก สอบถามว่าฉันทิพย์ไม่เคยเห็นเขาหน้าเหวออย่างนี้มาก่อนในชีวิต

“ทำไมล่ะ” ฉันทิพย์ลุดซ้ำคิ๊ง “เอน้า ถ้าเจ้าชายต้องการหาคู่ก็ต้องใช้วิธีนี้แหละ ดิชะอีก ถ้าไม่มีคนตอบรับมาม่าจะได้รู้ว่าเราขายไม่ออก เป็นอันจบภารกิจ หลังจากนั้นจะไม่มีใครมายุ่มยามกับเราอีก ไม่ดีหรอก”

“แต่ว่า...”

ฉันตอบข้าราชการบริพาร ห้วนล้อมให้เขาเชื่อว่าเป็นแผนการ
ชั้นดี จนอีกฝ่ายคล้อยตามในที่สุด

“น่าสนุกออก นี่เป็นวิธีหาคุ้แบบคนยุคกลางเลยนะ สมัยก่อน
ใช้ภาพวาด แต่ตอนนี้เราใช้ภาพถ่าย หมดปัญหาภาพไม่ตรงปก!”